

# POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka SSO (del.) Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2017 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy (...) **spółki jawnej z siedzibą w S.**

przeciwko **A. R.**

**o odszkodowanie**

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 kwietnia 2017 r. sygn. akt VI P 3/16

p o s t a n a w i a :

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie VI Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

SSA Barbara Białecka SSA Urszula Iwanowska SSO (del.) Gabriela Horodnicka

-Stelmaszczuk

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z 11 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zawiesił postępowanie w sprawie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego przeciwko A. R., toczącego się przed Sądem Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie pod sygn. akt VII K 20/17.

W uzasadnieniu Sąd pierwszej instancji podniósł, że w świetle wniesionego do Sądu Rejonowego aktu oskarżenia, ustalenia których będzie musiał dokonać w sprawie, są identyczne z tymi, których będzie musiał dokonać sąd karny. Oba sądy muszą bowiem ustalić czy A. R. w ogóle dopuścił się zarzucanych mu zachowań, czy zachowania te prowadziły do naruszenia tajemnicy jego ówczesnego pracodawcy oraz czy wyrządził nimi temu pracodawcy szkodę.

Sąd Okręgowy wskazał, że wspólne dla obu spraw są zarówno istotne okoliczności faktyczne, jak i ustalenia prawne. Nadto szkoda, której wyrządzenie przypisuje się pozwanemu w akcie oskarżenia jest kwotowo wyższa niż szkoda, za którą odszkodowania powód dochodzi w niniejszym procesie, a zatem o ile w sprawie karnej doszłoby do wydania

wyroku skazującego, Sąd pierwszej instancji będzie nim związany zarówno co do faktu wyrządzenia szkody, jak i jej wysokości.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powód (...) spółka jawna z siedzibą w S. zarzucił naruszenie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. przez zawieszenie postępowania do czasu zakończenia postępowania karnego, mimo braku spełnienia przesłanek procesowych przewidzianych w tym przepisie. Wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia i prowadzenie w dalszym ciągu postępowania w sprawie, powód wskazał, że sąd w postępowaniu regulowanym kodeksem postępowania cywilnego ma obowiązek sam, w oparciu o wskazany przez strony materiał dowodowy, ustalić czy spełnione są przesłanki odpowiedzialności pozwanego. Zawieszenie postępowania z uwagi na toczące się postępowanie karne jest dopuszczalne wyjątkowo, gdy przeprowadzone dowody nie dają możliwości ustalenia odpowiedzialności pozwanego na gruncie prawa cywilnego, czy też prawa pracy, a toczące się postępowanie karne może doprowadzić do stwierdzenia popełnienia przestępstwa.

### **Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:**

Zażalenie powoda zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. sąd może zawiesić postępowanie z urzędu jeżeli ujawni się czyn, którego ustalenie w drodze karnej lub dyscyplinarnej mogłoby wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej.

Przepis ten daje sądowi możliwość fakultatywnego zawieszenia postępowania w sytuacji, gdy wynik innej, toczącej się już sprawy karnej, ma zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia rozpatrywanej sprawy. Ujawnienie się czynu, którego ustalenie w drodze karnej lub dyscyplinarnej mogłoby wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej zachodzi wtedy, gdy fakt popełnienia przestępstwa lub wykroczenia dyscyplinarnego ma prejudycjalne znaczenie dla odpowiedzialności cywilnej pozwanego. Inny charakter ma natomiast przypadek, w którym przepisy uzależniają powstanie określonych skutków od tego, czy miało miejsce przestępstwo. W tym przypadku sąd w postępowaniu cywilnym nie jest władny oceniać tej okoliczności samodzielnie, lecz powinien obligatoryjnie zawiesić postępowanie do czasu stwierdzenia jej przez sąd karny, chyba że rozstrzygnięcie tej kwestii w postępowaniu karnym okaże się niemożliwe z przyczyn procesowych.

Zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. z uwagi na toczące się postępowanie karne nie jest obligatoryjne. Sąd ma zatem obowiązek rozważenia wszystkich okoliczności i podjęcia decyzji w konkretnej sytuacji celowej. Zawieszenie postępowania na podstawie wskazanego przepisu jest uzasadnione, jeżeli ustalenie czynu (przestępstwa) w drodze karnej mogłoby wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej, zaś ocena w tym zakresie należy do sądu merytorycznie rozpoznającego sprawę (wyroki z dnia: 21 lutego 2007 r., I CSK 412/06; 14 stycznia 2009 r., IV CSK 358/08 oraz 2 lutego 2010 r., II PK 157/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 179, postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 14 maja 2012 r. I PK 26/12).

Słusznie zatem powód wskazuje, że zawieszenie postępowania cywilnego w oczekiwaniu na wydanie wyroku karnego powinno następować wyjątkowo.

Tylko w przypadku, gdy w sprawie cywilnej lub pracowniczej mogłoby zapaść rozstrzygnięcie sprzeczne z ewentualnym wynikiem postępowania karnego, właściwym jest zawieszenie postępowania w celu uniknięcia ewentualnej sprzeczności obu rozstrzygnięć, zaś ewentualne prawomocne skazanie pracownika może również rzutować na orzeczenie sądu pracy, rozpoznającego sprawę również w zakresie czy pracownik dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lutego 2010 r. II PK 157/09 niepubl., wyroku z dnia 14 stycznia 2009 r. IV CSK 358/08 niepubl., w wyroku z dnia 21 lutego 2007 r. I CSK 412/06 niepubl.;, w wyroku z dnia 5 marca 1999 r. OSNP nr 9 z 2000 poz. 350).

Trzeba mieć na uwadze, że przepis art. 177 § 1 k.p.c. wskazuje przypadki fakultatywnego zawieszenia postępowania. W zakresie sytuacji opisanej w punkcie 4 powołanego przepisu powołać można trafny pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 1974 r. w sprawie II CZ 25/74, że postępowanie karne nie musi z reguły

proceed to the suspension of proceedings in the civil case. The court should conduct evidentiary proceedings in the civil case and suspend proceedings only in such a case, when the material gathered in this way does not provide grounds for taking into account the claim, and it cannot be excluded that in the criminal proceedings the final judgment will be sentencing, which, deciding on the guilt of the defendants, would have an influence on the resolution of the civil case. On the other hand, as follows from the decision of the Supreme Court of 5 April 1965 in case II PZ 20/65, the suspension of proceedings in the civil case with regard to the ongoing criminal proceedings without conducting proceedings in the civil case evidentiary is unjustified. Only if the exhaustively gathered material in the civil case did not provide sufficient grounds for taking into account the claim, the suspension of proceedings on the equalization of damage, which is also the subject of the ongoing criminal proceedings, would be justified.

Confirmation of the above position is also the content of the decision of the Supreme Court - Chamber of Labour and Social Security of 30 August 1983 (IV PZ 34/83), in accordance with which in the case of compensation for damage, the claimant does not have grounds for suspension of proceedings in connection with the ongoing criminal proceedings on the basis of the disclosed damage (art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c.) if the material gathered in the case justifies taking into account the claim in full or in part. Only if the civil court reaches the conclusion that there are no grounds for imposing liability on the defendant, then the grounds for suspension of proceedings on the basis of art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. arise.

At the recognition of the case, the court should conduct the entire proceedings proposed by the parties and only then consider the possibility of suspension of proceedings. Remember that even the issuance of a criminal judgment of acquittal does not have to result in the dismissal of the claim by the court.

For the above reasons, the Appellate Court on the basis of art. 386 § 4 k.p.c. in conjunction with art. 397 § 2 k.p.c. ruled as in the sentence.

SSA Barbara Białecka SSA Urszula Iwanowska SSO (del.) Gabriela Horodnicka

-Stelmaszczuk